

JEAN PAUL

**Den döde Christi tal ifrån verldsbyggnaden;
och dröm i drömmen. Tvenne
blomsterstycken af Jean Paul. Öfversättning.
Stockholm, tryckte hos A. Gadelius, 1817.**

Stockholm
1817

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

RICHTER, J. P. F.

Den döde Christi tal...

Ex. A

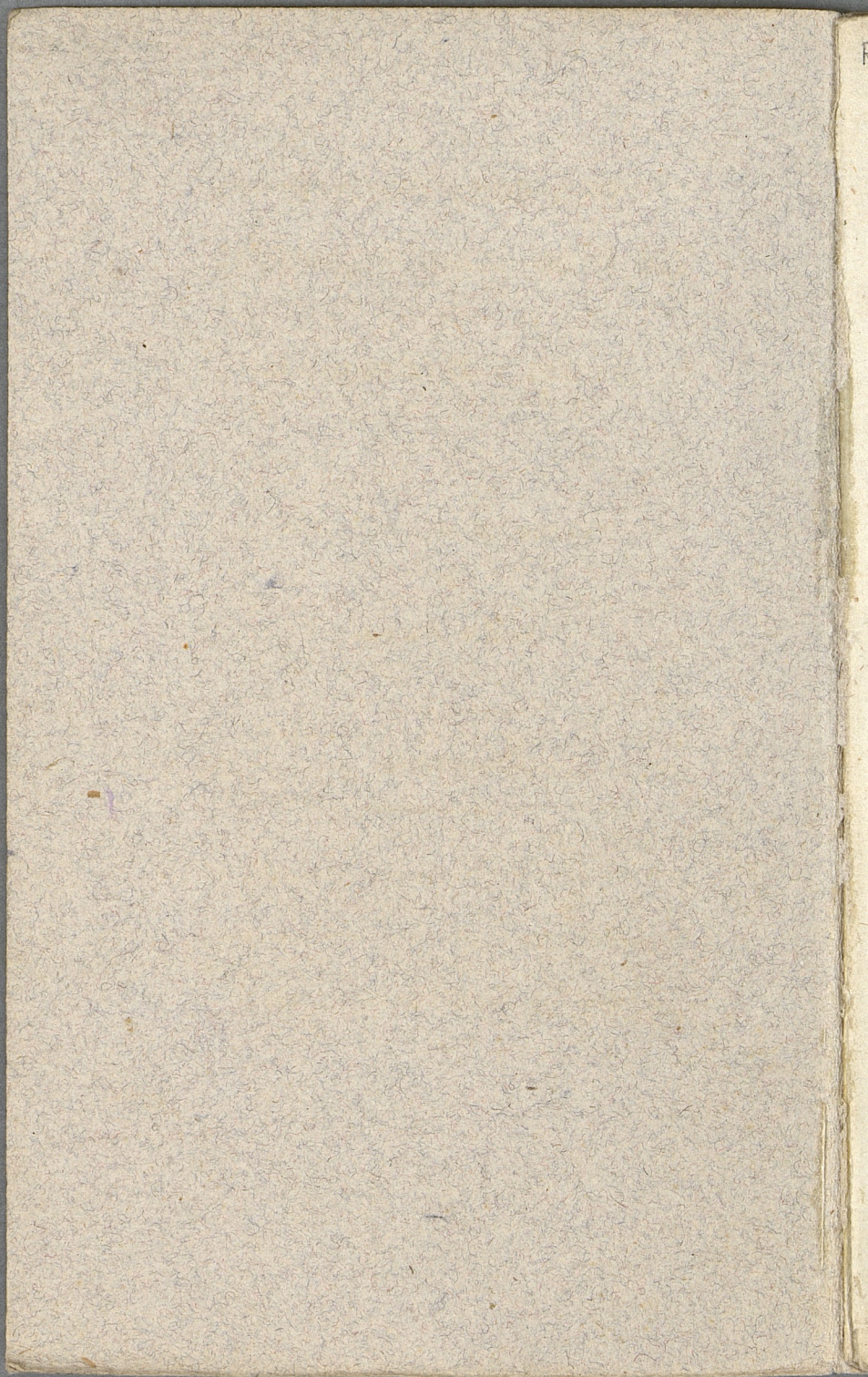
Vitt.

UCC

(M)

1700-1829

St. Peter
1817

RICHTER, J. P. Friedrich

Ex. A

Vitt. 611
(P. 11)
1700-1829

Den döde Christi
Tal ifrån verldsbyggnaden;
och
Dröm i Drömmen.

Tvenne Blomsterstycken

af

JEAN PAUL.

Öfversättning.

STOCKHOLM,
tryckte hos A. GADELIUS, 1817.

Den gode Christi
Til min verdensgylden;

och

Dit i Drommen.

Tenne Blomstetypen

et

Jean Paul

Översättning

STOCKHOLM

Tryckt hos A. Gårnars, 1877

Första Blomsterstycket.

*Den döde Christi tal ifrån verldsbyggnaden,
att det icke gifves någon Gud. *)*

Förberättelse.

Målet för denna diktning är en urskuld för dess djerfhet. Människorna neka med äfven så litet känsla Gudomens tillvarelse, som de fleste antaga den. Till och med i våra riktiga systemer insamle vi jemt och samt bara ord, spelmarker och medaljer, liksom snåla myntsamlare; — och först sent utvexle vi orden i känslor, mynten i njutningar. Man kan hela tjugo år tro på själens odödlighet —

*) Om en gång mitt hjärta blefve så olyckligt och utdödt, att alla känslor deruti, som bejaka Guds tillvarelse, vore förstörda: så skulle jag med denna min uppsats skaka mig, och — han skulle bota mig och återgifva mig mina känslor.

— omsider i det tjugoförsta, i en stor minut häpnar man öfver det rika innehållet af denna tro, öfver värman af denna naphta-källa.

Äfvenså förskräcktes jag öfver den giftiga dunst, som qväfvande drager emot dens hjärta, som för första gången inträder i den atheistiska lärobyggnaden. Jag vill med mindre smärtor neka odödligheten än Gudomen: i förra fallet förlorade jag intet annat än en med moln betäckt verld, i det senare förlorade jag den närvarande verlden, nemligen den sammans sol: hela det andiga universum blir genom atheismens hand söndersprängdt och sönderslaget i oräkneliga qvicksilfverpunkter af Jag, som blänka, rinna, irra tillsamman och fly utur hvarandra, utan bestånd och enhet. Ingen i universum är så mycket ensam som en gudsförnekare; — han sörjer med ett föräldralöst hjärta, som förlorat den störste fader, bredvid naturens omätliga lekamen, hvil-

ken ingen verldsande rörer och sammanhåller, och hvilken i grafven växer och sörjer så länge, tills *han* sjelf afsmular sig från liket. Hela världen hvilat för honom, liksom den stora, halft i sanden liggande egyptiska Sphinxen af sten; och universum är den gestaltlösa evighetens kalla järnmask.

Också har jag för afsikt att med min fiktion sätta några studerande eller studerade Magistrar i förskräckelse, då detta slags folk nu *), sedan de såsom arbetsfångar kommit på dagspenning vid den kritiska Philosophiens vattenverk och grufbrytning, sannerligen så kallblodigt och kallhjärtadt öfverväga Guds tillvarrelse, såsom vore det frågan om Krabbfiskens och Enhörningens tillvarrelse.

För andra, hvilka icke kommit så långt, som en läsande magistrandus, vill jag ännu anmärka, att med tron på

*) Detta författades år 1795.

atheismen låter utan motsägelse förena sig tron på odödlighet: ty samma nödvändighet, som i detta lifvet kastade den ljusa dagdroppan, mitt Jag, uti en blomsterkalk och under en sol, kan ju i det andra upprepa detsamma; — ja ännu lättare kan hon för andra gången förkroppsliga mig än för den första.

När man i barndomen hör berättas, att de döde om midnatten, då vår sömna nära räcker ända till själen och formörkar sjelfva drömmarna, uppresa sig ur sin, och i kyrkorna efterapa de lefvandes gudstjenst: så ryser man åt döden för de dödes skull; och bortvänder i den nattliga ensamheten sin blick från den stilla kyrkans långa fönster och är rädd att efterforska deras skiftning, om den kommer ifrån månen. Barndomen och ännu mer dess förskräckelser än dess förtjusningar, antaga i drömmen ånyo vin-

gar och skimmer och leka såsom Johanismaskar i själens lilla natt. Trampen ick ut dessa fladdrande gnistor för oss! lämnen oss till och med de skumma pinsamma drömmarna såsom höjande halfskuggor till verkligheten! — Och hvarmed vill man ersätta oss *de* drömmar, som borbära oss ur vattenfallets lägre brus till barndomens lugna höjd, der lifvets ström, ännu i sin lilla jämnyta, tyst och såsom en himmelens spegel drog emot sina afgrunder? — Jag låg en gång en sommarafton mot solen på ett berg och insomnade. Då drömde jag, att jag vaknade på kyrkgården. De afrulande hjulen i tornuret, som slog elfva, hade väckt mig. Jag sökte solen på den utrymda natthimmeln, emedan jag trodde, en solförmörkelse bortskynde henne med månen. Alla grafvar voro upplätne och benhusets järndörrar gingo upp och igen under osynliga händer. Mot murarne flögo skuggor, hvilka ingen ka-

stade, och andra skuggor gingo upprätt i den bleka luften. I de öppna likkistorna sof ej annat än barnen. På himmelen hängde i stora fållar blott ett grått qualmigt töken, hvilket en jätteskugga såsom ett nät drog allt närmre, trängre och hetare in. Öfver mig hörde jag laviners aflägsna fall, under mig det första steget till en omätlig jordbäfning. Kyrkan sviktade upp och ner af två o-upphörliga misstoner, som deruti kämpade med hvarandra och förgäfves ville sammanflyta till ett välljud. Stundom hoppade på fönsterna ett grått skimmer fram, och under skimret rann blyet och järnet söndersmält ner. Töknets nät och den sviktande jorden ryckte mig in i det förfärliga templet, utanför hvars portar uti två gifthäckar två basilisker gnistrande lågo och kläckte. Jag gick igenom obekanta skuggor, dem gamla århundraden voro påtryckta. — Alla skuggorna stodo kring det tomma altaret, och

på alla darradé och slog, i ställe för hjärtat, bröstet. Endast en död, som först blifvit begrafven i kyrkan, låg ännu på sin kudde utan ett darrande bröst, och på hans leende ansikte låg en lycklig dröm. Men då en lefvande inträdde, vaknade han och log icke mer, han slog mödosamt stretande upp det tunga ögonlocket, men innanför satt ej något öga och i det slående bröstet var, i ställe för hjärta, ett sår. Han upplyfte händerna och knäppte dem till en bön, men armarna förlängde sig och frånlossades och händerna föllo knäppta bort. Uppe i kyrkhvalfvet satt *evighetens* siffertafla, på hvilken ingen nummer syntes och som var sin egen visare, men ett svart finger visade derpå och de döda ville derpå se *tiden*.

Nu sönk en hög ädel gestalt med en oförgånglig smärta ur höjden ned på altaret och alla döde ropade: "Christus! gifves ingen Gud?"

Han svarade: "det gifves ingen."

Hvarenda döds hela skugga bäfvade, icke blott bröstet allena, och hvar om annan bléf sönderskild genom darrningen.

Christus fortfor: "Jag gick genom världarna, jag steg i solarna och flög med vintergatorna genom himmelens öknar; men det gifves ingen Gud. Jag steg ned så långt varelsen kastar sin skugga, och skådade i afgrunden och ropade: fader, hvar är du; men jag hörde blott den eviga stormen, hvilken ingen regerar; och den skimrande regnbågen af varelser stod, utan en sol, som skapade densamma, öfver afgrunden och droppade ner. Och då jag såg upp till den omätliga världen efter det gudomliga ögat, stirrade hon åt mig med en tom svart bottenlös ögongrop; och evigheten låg på chaos och söndergnagde det och idislade sig sjelf. — Skriken på, miss-toner, sönderskriken skuggorna: ty Han finns icke!"

De affärgade skuggorna sönderfladdrade såsom hvit dunst, hvilken frosen tilldanat, sönderrinner vid en varm fläkt; och allt blef tomt. O då kommo, gruffligt för hjärtat, de aflidna barnen, som hade vaknat i kyrkgården, in i templet och kastade sig för den höga gestalten vid altaret och sade: "Jesus! hafve vi ingen fader?" — och han svarade med strömmande tårar: "vi äre alle faderlöse, Jag och J, vi äre utan fader."

Då skriade misstonerna häftigare, — de darrande tempelmurarna ryckte utur hvarandra — och templet och barnen sönko ner — och hela jorden och solen sönko efter — och hela verldsbyggnaden sönk med sin omätlighet förbi oss — och åfvan på toppen af den omätliga naturen stod Christus och skådade ned i den med tusende solar genombrutna verldsbyggnaden, liksom i det uti den eviga natten gräfda bergverk, i hvilket solar-

na gå såsom gruf slampor och vintergatorna såsom silfverådror.

Och då Christus såg verdarnes gnidande trängsel, de himmelska irrblossens fackeldans och korallbankarne af slående hjärtan, och då han såg, hur det ena verldsklotet om det andra utskakade sina glimmande själar på dödshafvet, liksom en vattenkula strör simmande ljus på vågorna: så häfde han, stor såsom den högste ändlige, sina ögon upp mot Intet och mot den tomma oändligheten, och sade: "stela, stumma Intet! Kalla eviga nödvändighet, vansinniga slump! Känner J till detta under er? När sönderslån J byggnaden och mig? — Slump, vet du sjelf af, när du med orkaner skrider genom stjärne-yrsnön och utblåser den ena solen efter den andra, och när stjärnflockarnas glänsande dagg utblinkar, i det du går förbi? — Hvi är hvar och en så allena i Alltets vidsträckta likhvalf! jag är blott jemte mig sjelf.

— O fader, o fader! hvar är ditt oändliga bröst, att jag må få hvila dervid? Ack om hvarje Jag är sin egen fader och skapare, hvarföre kan det icke också vara sin egen mordängel?

”Är ännu det bredvid mig en människa? du stackare! Ert lilla lif är naturens suck eller blott ett echo deraf, — en halspegel *) kastar sina strålar uti stoftmolnen af dödaska ner uppå eder jord, och då uppkommen J, betöknade, vankande bilder. — Skåda utföre i afgrunden; öfver askmolnen tåga, ur döds-hafvet stiga — dimmor af verldar; framtiden är ett stigande töken och nutiden det fallande. — Igenkänner du din jord?”

Här skådade Christus ned och hans öga tårades och han sade: ”ack, jag var fordom på den: då var jag ännu lycklig, då hade jag ännu min oändlige fader och blickade ännu glad ifrån

*) Concave-spegel.

bergen in i den omätliga himmelen och tryckte mitt genomstungna bröst till hans lindrande bild, och sade ännu i den bittra döden: fader, drag din son ur sitt blödande hölje och lyft honom till ditt hjärta. . . . Ack J öfverlycklige jordbyggare, J tron honom ännu. Kanske går nu er sol neder och ibland blommor, glans och tårar fallen J på knä och upphöjen de saliga händerna och ropen under tusende glädjetårar upp till den upplåtna himmelen: också mig känner du oändlige, och alla mina sår, och efter döden emottager du mig och tillsluter dem alla. . . . J olycklige! efter döden tillslutas de icke." Ack, när den jämmerfulle lägger sig med sårad rygg i jorden, för att slumra en skönare morgon full af sanning, dygd och glädje till mötes: så vaknar han i det stormande chaos, i den eviga midnatten — och det kommer ingen morgon och ingen mild helande hand och ingen oändlig

fader! — dödlige jemte mig, om du ännu lefver, så tillbed honom: eljest har du för evigt förlorat honom.

Och vid jag nedföll och blickade i den lysande verldsbyggnaden: såg jag de upphöjda ringarna på jätteormen, evighetsormen, som hade lägrat sig kring verlds-Alltet, — och ringarne föllo ned och han omfattade Alltet dubbelt, — se'n lindade han sig tusenfallt kring naturen — och krossade verldarne mot hvarandra — och hopklämde sönderkrämmande det oändliga templet till en grafgårdskyrka, och allt blef trångt, dystert, hemskt, — och en omätligt uttänjd klockhammare skulle slå tidens sista timma och söndersplittra verldsbyggnaden . . . då jag vaknade.

Min själ gret af glädje, att hon åter kunde tillbedja Gud, — och glädje och gråt och tro på honom voro bönen. Och då jag uppstod, glimmade solen djupt bakom de fulla purpra-

de sädesaxen; och kastade fredligt åter-
 skenet af sin aftonrådnad till den lilla
 månen, som utan någon aurora uppsteg
 i östern; och emellan himmelen och jor-
 den sträckte en glad förgänglig verld ut
 sina korta vingar och lefde såsom jag,
 inför den oändlige fadren; och från he-
 la naturen ikring mig utflöto fredliga to-
 ner; likasom ifrån bortlägsna aftonkloc-
 kor.

Andra

Andra Blomsterstycket,

*Dröm i drömmen. *)*

Hög stod himmelen öfver jorden: en regnbåge höjde sig, liksom evighetens ring, öfver östern, — ett afstagnadt oväder drog öfver väderflöjlar med ett matt dundrande under den färgiga Edenporten i öster — och aftonsolen liksom bakom tårar efterskådade med ett mildt ljus övædret och hennes blickar hvilade på naturens triumphbåge. . . . Jag lekte med min förtjusning och tillslöt öfverfylld mina ögon och såg ingenting mer än solen, som varm och blossande trängde genom ögonlocken, och hörde ingenting mer än det vikande dundret. — — Då föll ändt-

*) Liksom Grekerne och Romarne berättade sina drömmar för solen, så sade jag den äfvanstående åt en katholsk Furstinna, som föranledt densamma, då hon gjorde en lång resa för att få omfamna sitt barn, hvilket utur sitt ständs jordmån är omsatt i en vis och ädel uppfostrares trädgårdsjord.

ligen sömnens töken på min själ och öfvertäckte med sin gråa molnsky våren; men snart drogo sig ljusstrimmor genom tönket, se'n brokiga skönhetslinier och till slut var hela sömnen kring mig öfvermålad med drömmens ljusa bilder.

Jag drömde, jag stod i andra världen: omkring mig var en mörkgrön äng, som på långt håll öfvergick i klarare blommor och i högröda skogar och genomskinliga berg, fulle med guldådror, bakom kristallbergen blossade morgonrodnad, omhängd med perlande regnbågar, — på de glimmande skogsparkarne lågo, i ställe för dagdroppar, nederfallna solar, och kring blommorna hängde, såsom spindelväfs-flåg, tökenstjärnor. Stundom sviktade ängarne, men icke af zephirer, utan af själar, som med osynliga vingar beströko dem. — Jag var osynlig för andra världen; vårt täckelse är der blott en liten likslöja, blott en icke alldeles fallen molnvägg.

Vid stranden af den andra världen

hvilade den heliga Jungfrun jemte sin Son och skådade utföre på vår jord, som nere på dödshafvet simmade med sin knappa vår, liten och nedsänkt, och endast dystert beskinnt af återskenet från ett återsken och efterirrande hvarje våg. Då gjorde längtan efter den gamla älskade jorden Marias milda själ vekare och hon sade med skimrande ögon: "O Son, mitt hjärta smäktar gråtande efter mina dyra människor, — drag jorden upp, så att jag åter kan se de älskade syskonen tätt uti ögat; ack, jag skall gråta, när jag får se lefvande."

Christus sade: "Jorden är en dröm full af drömmar: du måste somna, på det drömmarne må kunna visa sig för dig."

Maria svarade: "Jag vill gerna somna, på det jag må drömma människor." Christus sade: "hvad skall drömmen visa dig?"

"O, människornas kärlek vise den

— mig, min älskade, när de återfinna hvar-
 annan efter en smärtsam skilsmässa;” —
 — och i det hon sade det, stod döds-
 ängeln bakom henne och hon sänk med
 hopfallande ögon bakåt mot hans kalla
 bröst, — och dén lilla jorden steg ska-
 kad ditupp, men blef mindre och bleka-
 re, ju närmare hon kom.

Jordens molnhimmel klyfde sig och
 det sönderslitna tönnet blottade den lilla
 natten på henne; ty ur en tyst bäck skim-
 rade några den andra världens stjärnor
 tillbaka, barnen såfvo ljuft på den dar-
 rande jorden och smålogo alla, emedan
 Maria i moderlig gestalt syntes dem i
 slummern. — — Men i denna natt stod
 en olycklig, — i hennes bröst var in-
 gen klagan mer, blott ännu suckar, —
 och hennes öga hade förlorat allt, till
 och med tårarna. Du arma! blicka ej
 västerut till det florsklädda sorghuset, —
 blicka aldrig mer österut på kyrkgården!
 till dödshuset! bortvänd blott i dag ditt

svullna öga ifrån dödshuset, der det sköna liket, som upprörer dig, står otillyckt uti nattvinden, för att bittidare vakna än i grafven! — Nej, beröfvade, blicka blott dit på din älskade, innan han sönderfaller, och fyll dig med den eviga smärtan. . . . O, när nu på kyrkgården ett echo begynte tala, som efterstammade sorghusets ömma klagosånger: o, då slet nu denna dåfvade eftersjungning, liksom af döde, den böjdas hela hjärta i sär, och alla otaliga tårar flöto åter genom det såra ögat, och hon ropade utom sig: "ropar du mig, du stumme, med din kalla mun? O älskade, tilltalar du ännu en gång din öfvergifna? — Ack tala, blott för sista gången, blott i dag! . . . Nej, der bortom är helt tyst, endast grafvarna klinga efter — men de arma öfvertäckta ligga döfva derunder och det brutna bröstet ger ingen ton."

Men huru ryste hon icke, då sorgsången upphörde, och grafvarnas efter-

klang ensam fortlommade! — Och hennes lif sviktade då echo't kom närmare, — då en död trädde utur nätten och utsträckte den bleka handen och tog hennes och sade: "hvarför gråter du, älskade! hvar ha vi varit på så länge! — Jag drömde jag hade förlorat dig." — Och de hade icke förlorat hvarandra. — Ur Marias slutna öga trängde en glädjetår, och innan hennes Son hunnit borttaga honom, hade jorden sjunkit tillbaka igen med de två nya lyckliggjorda.

På en gång steg en gnista upp ur jorden och en flygande själ darrade för den andra världen, såsom dröjde hon att gå ditupp. Christus upplyftade åter det undanfallna jordklotet och den kroppsväfnad, ur hvilken själen flugit, låg ännu på jorden med alla sårämnen af en för lång lefnad. Bredvid andans fallna löf stod en gubbe, som tilltalade liket: "Jag är så gammal som du, hvarföre skall jag då först efter dig få dö, du

trogna, goda qvinna? Hvar morgon, hvar afton skall jag esterräkna, huru djupt din graf, huru djupt din gestalt infallit, innan min sjunker bredvid dig. . . . O! hur ensam är jag ej! Nu hör mig ingenting mera; och icke hon: — men i morgon vill jag blicka efter henne och hennes trogna händer och hennes gråa hår med en sådan smärta, att den slutar mitt svaga lif. — — O du allgode, sluta det häldre i dag, utan den stora smärtan!” — — Hvarföre lägger sig ännu på ålderdomen, då människan redan är så krökt och trött, ännu på nedersta trappstegen till griften, bekymrets spöke så tungt på henne och nedertycker med en ny fasa det hufvud, i hvilket redan alla år lämnat sina törnen?

Men Christus skickade dödsängelen med kalla handen icke: utan blickade sjelf den öfvergifna gubben, som var så nära intill honom, med en sådan leende solvärma i hjärtat, att den mogna fruk-

ten lossade sig — och likasom en flamma bröt hans anda ur det öppnade hjärtat — och mötte öfver andra verlden sin älskade själ, — och i stilla, gamla omfamningar förknippade darrade båda ner i Elysium, der ingen omfamning tar slut. — — Maria räckte älskande begge händerna åt dem och sade dröm- och glädjedrucken: "salige! nu bli'n J tillsammans."

Öfver den arma jorden stegrade sig nu en röd damm-stod och omklåfvade henne och förhöljde ett högljudt slagtfält. Ändteligen rann röken åtskils öfver två blodiga människor, som lågo hvar i den andras sårade armar. Det var två upphöjda vänner, som för hvarandra uppoffrat allt och sig sjelfva först, men icke sitt fädernesland. "Lägg dina sår mot mina, älskade! — Nu kunna vi åter försonas: du har ju uppoffrat mig för fäderneslandet, och jag dig. —

Gif

Gif mig ditt hjärta igen, innan det förblöder. — Ack vi kunna blott dö med hvarandra!" Och hvar gaf sitt sårade hjärta åt den andra, — men döden vek tillbaka för deras glans, och det isberg, hvarmed han ihjältrycker människorna, sönderflöt på deras varma hjärtan: jorden fick behålla de två människorna, hvilka uppstiga såsom berg öfver henne, och gifva henne strömmar och läkemedel och höga utsikter, och till hvilka den låga jorden intet annat skickar än — moln.

Maria vinkade drömmande åt sin Son, emedan blott han kunde fatta, bära och beskärma sådana hjärtan.

— Men hvarföre ler du i en hast så saligt som en glad moder, Maria? — Kanske för det din kära jord, allt högre uppdragen, med sina vårblomster vankar in öfver den andra verdens strand? — för det att liggande näktergalar med

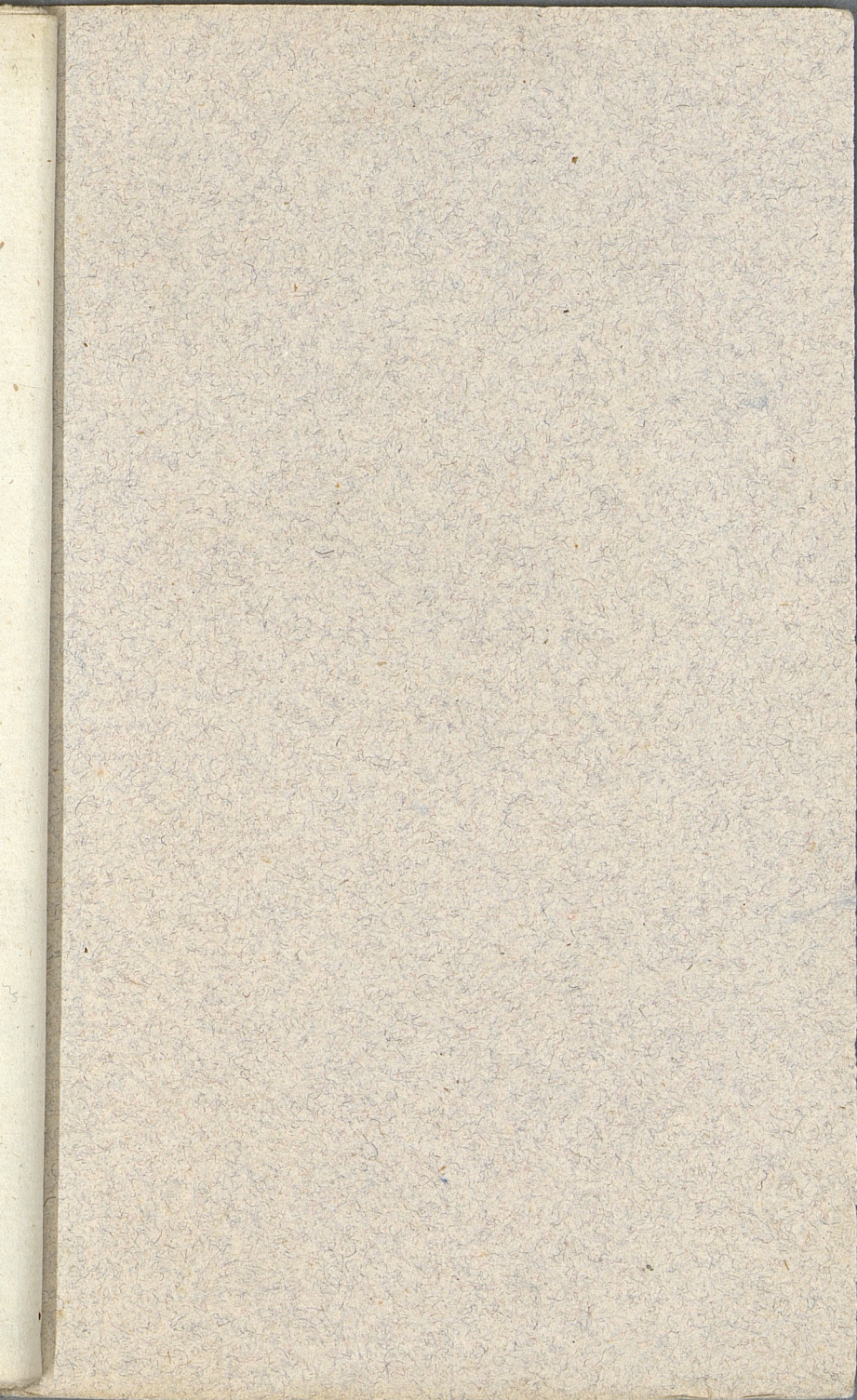
kläckheta bröst trycka sig mot svala ängar? — för det stormskyarna uppblomstra till regnbågar? — för det din oförgätliga jord är så lycklig i vårens prydnad, i sina blommors glans, i sina sångares fröjderop? — Nej, icke blott derföre: du ler så saligt, emedan du ser en moder och hennes barn. Är det icke en moder, som nu lutar sig och vidt upplåter armarna och med hänryckt stämma ropar: "mitt barn, kom åter till mitt hjärta?" — Är det icke hennes barn, som bredvid sin lärande genius står menlöst i vårens brusande tempel, och som springer emot den småleende gestalten, och som så tidigt förlyckligadt och draget till det varma hjärtat fullt med moderskärlek, icke förstår dess ljud: "Du goda barn, hvad du gläder mig! Är du då lycklig? håller du då af mig? O se på mig, du dyre och le allt i ett i ett!" . . .

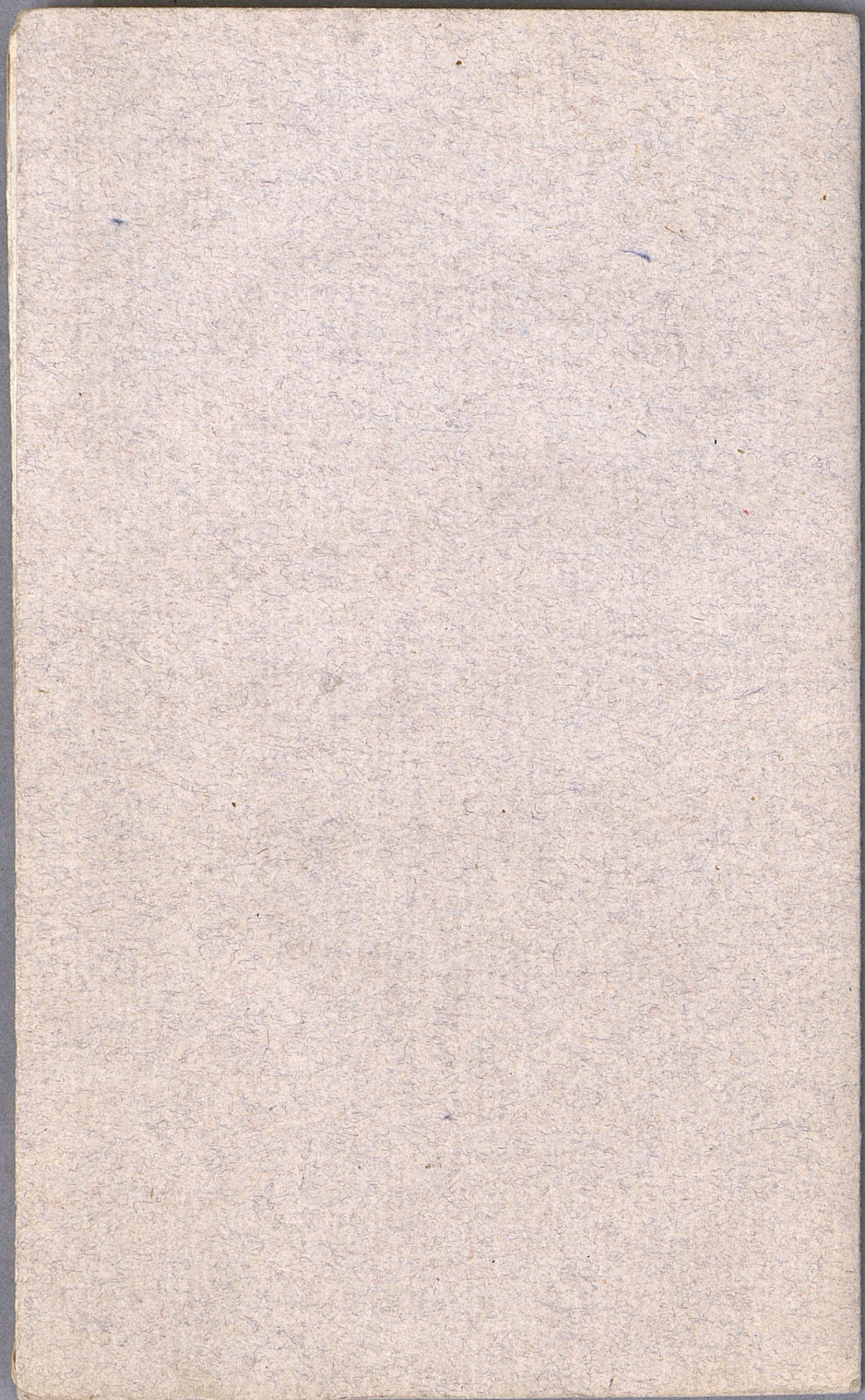
Maria uppväcktes af den sköna för-

tjusningen och hon föll sakta bäfvande omkring sin egen Son och sade gråtande: "ack, blott en moder kan älska, blott en moder," — och jorden sänk med modren, som förblef vid barnets hjärta, ned på dödshafvet igen. . .

Och äfven mig väckte förtjusningen; men intet mer var försvunnet än ovärdet: ty modren, som uti drömmen tryckt det barnsliga hjärtat till sitt, låg ännu på jorden i den sköna omfamningen, — och Hon läser denna dröm och — förlåter kanhända att jag drömt — sanning.

kunnigen och hon skall alla tillvanda
 onkningar i sin egen Guds och alle Giffens
 de. "ack, lilla en moder till ejka, blot
 en moder" — och jorden sook med
 rodfren, som forlof vid hvarra hjerta
 och på ämbetsvetigen.
 Och även mig valla förtjeningen;
 men ämt — med var förtjeninget löf
 dets: v mod, som en djännen tykt
 det dringliga hjerta till sin, jag änn
 på jordan i den ärens ömlandigen —
 och lilla äret denna ären och — för
 lilla källrads att jag ämt — sanning

www.books2ebooks.eu